

Για την πρόκληση της επόμενης μέρας του φοιτητικού κινήματος και της ΕΑΑΚ και την καταστοφή που μας απειλεί.

Μια συντροφική κριτική στο κείμενο η αναγκαια ΕΑΑΚ ,για το αντικαπιταλιστικό μόρφωμα του αύριο

Ζούμε σε μια εποχή όπου ο διεθνής και εγχώριος αρνητικός συσχετισμός δύναμης, ο κατακερματισμός ως βασικό χαρακτηριστικό της σύγχρονης κοινωνίας αλλά και της μεταμοντέρνας κυρίαρχης ιδεολογίας, η εδραίωση του ΤΙΝΑ στην πλατιά συνείδηση των μαζών, αλλά κυρίως οι αναιμικοί δεσμοί της Επαναστατικής Αριστεράς με την εργατική τάξη αποτελούν βασικούς παράγοντες που επιδρούν τόσο στην θεωρία μας, όσο και στην πρακτική μας. Αυτό αποτυπώνεται καθαρότερα στις διάφορες στρεβλώσεις στην επαναστατική θεωρία, γραμμή και πρακτική, πότε προς τα «δεξιά», πότε προς τα «αριστερά» . Ενοποιητικό στοιχείο αυτών των «δεξιών» ή «αριστερών» θεωρητικών και πρακτικών ταλαντεύσεων είναι η παρουσίασή τους ως το πολυπόθητο «νέο» που τόσο έχει ανάγκη η εποχή μας. Ή τουλάχιστον έτσι προσπαθούν να το παρουσιάσουν οι υποστηρικτές αυτών των απόψεων. Συνηθίζεται δε, το «πάντρεμα» αυτών των αντιλήψεων με **«υπερεπαναστατικά»** λόγια και διακηρύξεις, που ωστόσο στερούνται πραγματικής ουσίας και περιεχομένου, παραμένοντας τελικά οργανικό κομμάτι του **«παλιού»**. Η επίδραση τέτοιων θεωριών και πρακτικών είναι φανερή και στην οργάνωση μας. Σίγουρα δεν μπορούμε να την υποτιμήσουμε, ούτε βέβαια να την δαιμονοποιήσουμε . Οφείλουμε όμως -με ανοικτή συντροφική διάθεση- να αντιπαρατεθούμε με τον θεωρητικό πυρήνα αυτών των αντιλήψεων. Τέτοιες αντιλήψεις - αποτέλεσμα πρώτα και κυρία της ήττας και της οπισθοχώρησης του φοιτητικού κινήματος και της ΕΑΑΚ- αποτυπώνονται κατά την γνώμη μας στο κείμενο των συντρόφων «Η ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΕΑΑΚ, ΓΙΑ ΤΟ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΜΟΡΦΩΜΑ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟ». Με αυτό το κείμενο θα προσπαθήσουμε να αναμετρηθούμε κριτικά με στόχο όχι μια ανούσια αντιπαραθέση, αλλά για μια προωθητική γραμμή και λογική για το μέλλον της ΕΑΑΚ και του Φοιτητικού Κινήματος.

Πέρα από τις απολήξεις και τις προτάσεις του κειμένου των συντρόφων αρχικά θα πρέπει να εξετάσουμε την μεθοδολογία του κειμένου και να ξεχωρίσουμε 3 βασικά ζητήματα. Αυτά της πτέρυγας, του αντικαπιταλισμού και του φοιτητοκεντρισμού.

1) Αντικαπιταλιστική πτέρυγα

«Η αριστερή αντικαπιταλιστική πτέρυγα του μαζικού κινήματος έχει ως κέντρο βάρους τη συσπείρωση δυνάμεων σε ριζοσπαστική-αριστερή κατεύθυνση με βάση τα ειδικά προβλήματα του χώρου. Η συσπείρωση αυτή συγκροτείται από αγωνιστές της τάσης χειραφέτησης στο πεδίο έκφρασης της βασικής αντίθεσης σε κάθε χώρο , αλλά δεν εγκλωβίζεται στο ειδικό, ούτε στηρίζεται σε συντεχνιακά-τοπικιστικά κριτήρια. Διαπνέεται από μια ευρύτερη ριζοσπαστική λογική, από μια αριστερή-αντικαπιταλιστική πολιτική κατεύθυνση, που συγκρούεται με τις κυρίαρχες αστικές επιλογές στο χώρο και γενικά, απαιτώντας μέτρα τα οποία συνδυάζουν τη γενική και την ειδική πολιτική ισχύ.»

Έτσι ορίσαμε την πτέρυγα στο «Πανελλαδικό Σώμα για το Επαναστατικό Υποκείμενο». Ο ορισμός όμως από μόνος του δε λέει κάτι. Αυτό που έχει αξία είναι η μεθοδολογία και η λογική γύρω από την οποία συγκροτούμε πτέρυγες του μαζικού κινήματος, κάτι το οποίο δεν ακολουθεί η πρόταση-κείμενο των συντρόφων. Στην κατεύθυνση αυτή έρχεται να συμβάλλει ωστόσο το ίδιο το Συνέδριο, το οποίο επιδιώκεται να εξειδικεύσει και να επανοηματοδοτήσει βεβαιότητες και προγράμματα με βάση τη νέα πραγματικότητα και εμπειρία των τελευταίων χρόνων.

Η προβληματική του κειμένου των συντρόφων εντοπίζεται στον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνονται την πτέρυγα. Η προσέγγισή τους στην ουσία επαναφέρει την παλιά και χρεοκοπημένη διάταξη και λογική του κομμουνιστικού κινήματος «Κόμμα-παράταξη-συνδικάτο» παρά την αναγκαιότητα στο σήμερα διαλεκτική σχέση Πρωτοπορίας-Μαζικού Κινήματος.

Συγκεκριμένα, οι σύντροφοι προτείνουν: *«να εκκινήσουν διαδικασίες νέου, αντικαπιταλιστικού συντονισμού σχημάτων ΕΑΑΚ, σχηματιών ΕΑΑΚ και ανένταχτων αγωνιστών-αγωνιστριών πάνω στην αναγκαία πολιτική βάση, η οποία θα φέρει **βία και επιθετικά** εντός της ΕΑΑΚ αυτήν την αντικαπιταλιστική κατεύθυνση»* (υπογράμμιση δική μας). Δηλαδή, οι σύντροφοι προτείνουν να φτιάξουμε έναν παράλληλο αντικαπιταλιστικό συντονισμό με αυτούς που συμφωνούμε για να πιέσουμε «από έξω προς τα μέσα» την ΕΑΑΚ να υιοθετήσει τη δική μας πρόταση. Φυσικά, κάτι τέτοιο αποτελεί μια μέθοδο την οποία κατακρίναμε όταν αντίστοιχα άλλα ρεύματα επιδίωξαν να θέσουν εκβιαστικά ζητήματα της πολιτικής τους κατεύθυνσης φτιάχνοντας κεκτημένο εκτός των μορφωμάτων που αφορούσαν για να μπορούν στη συνέχεια και να εκβιάζουν κατευθύνσεις εντός. Ενώ εκφράσεις που παραπέμπουν σε βία και επιθετικότητα μετατρέπουν την αναγκαιότητα διαπάλη για δημοκρατική ηγεμονία σε **οργανωτίστικη** διαπάλη μηχανισμών με όρους κυριαρχίας.

Η ουσία, όμως, είναι ότι οι σύντροφοι καταθέτουν μια βιαστική και ανυπόμονη πρόταση μετατροπής της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας σε πτέρυγα των αντικαπιταλιστών (δηλαδή παράταξη των ήδη έτοιμων αντικαπιταλιστών), μέσα από μια γραμμική μεταφορά στη συγκρότηση της ΕΑΑΚ της πρότασης του πόλου και της γραμμής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Μια πρόταση η οποία αντικειμενικά σήμερα περνάει από διάσπαση της ΕΑΑΚ με άξονες την αντιστοιχία στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό σε νεολαία ΑΝΤΑΡΣΥΑ και νεολαία ΛΑΕ. Κάτι τέτοιο γίνεται ενδεικτικό και στη συνέχεια όπου οι σύντροφοι επισημαίνουν ότι *«προοπτικά, δεν μπορούμε να ανήκουμε με αυτές τις δυνάμεις στο ίδιο πολιτικό μόρφωμα...»*. Φυσικά μας προξενεί προβληματισμό πώς γίνεται τέτοιες διασπαστικές απόψεις για την Ε.Α.Α.Κ να υπερψηφίζουν τις θέσεις του ΚΣ, που υποστηρίζουν σαν θετική την εκλογική συνεργασία με ΑΡ.ΕΝ-ΑΡ.ΔΙ.Ν και εκτιμούν ότι η ΕΑΑΚ οφείλει να ενισχυθεί με νέες δυνάμεις.

Μεθοδολογικά οι σύντροφοι παραβλέπουν το γεγονός ότι τα ίδια τα σχήματα συγκροτούνται κυρίως γύρω από τον πολιτικοσυνδικαλιστικό αγώνα στην εκάστοτε σχολή και συσπειρώνουν κόσμο με πολύ διαφορετικά επίπεδα συνείδησης, μέχρι και αγωνιστές που μπορεί να μην έχουν καν συνολική αντικαπιταλιστική τοποθέτηση. Αυτό προφανώς και είναι θεμιτό γιατί επιδιώκουμε τα σχήματα στις σχολές να συσπειρώνουν όλο το δυναμικό που θέλει να κινηθεί από διαφορετικές αφετηρίες και επίπεδα συνείδησης ενάντια στην κυρίαρχη πολιτική. Αυτές οι διαφορετικές ταχύτητες όμως δημιουργούν αντικειμενικά ένα όριο στο επίπεδο ενοποίησης που μπορούν να φτάσουν τα σχήματα, πράγμα που αποτυπώνεται και στην ίδια την καθημερινότητα. Η πραγματικότητα αυτή μας αναγκάζει να προσεγγίσουμε διαφορετικά τον τρόπο συγκρότησης μια πρωτοπόρας αντικαπιταλιστικής πτέρυγας. Η αντίληψη της πτέρυγας

ως μια ενότητα αντικαπιταλιστών και πολιτικών ταυτοτήτων και όχι ως μια διαλεκτική ενότητα και αντίθεση των πρωτοπόρων συνειδητών –ημισυνειδητών και αυθορμητών ρευμάτων και αγωνιστών των τάσεων χειραφέτησης που αντιλαμβάνομενοι αρχικά βασικές πλευρές της επίθεσης νιώθουν την ανάγκη να οργανωθούν τελικά καταλήγει να απομακρύνει (ειδικά όταν θέτει ως προαπαιτούμενο την στρατηγική συμφωνία για τον χαρακτήρα του πανεπιστημίου, τις κυβερνήσεις, το κράτος κλπ) ακόμα και δυναμικό που ήδη συνυπάρχει στην ΕΑΑΚ(ανένταχτο ή μη). Αποτρέπει την συνεύρεση και εν τέλει τον **μετασηματισμό** των ευρύτερων αγωνιστικών-χειραφετητικών τάσεων της σπουδάζουσας νεολαίας με τις πιο συνειδητές και ώριμες αντικαπιταλιστικές θέσεις.

2) Αντικαπιταλισμός

Ο όρος «αντικαπιταλισμός» εμφανίζεται μαζικά μετά την πτώση της ΕΣΣΔ ως ανάγκη διαχωρισμού με το εκφυλισμένο κομμουνιστικό κίνημα και ως προσπάθεια συγκρότησης μια νέας ιδεολογικοπολιτικής ταυτότητας που δε θα κουβαλά μαζί της την «σκουριά» της αρνητικά φορτισμένης κομμουνιστικής ταυτότητας. Όμως μαζί με την λέξη, διαμορφώθηκε και το αντίστοιχο περιεχόμενο της. Ένα τόσο γενικό περιεχόμενο που μπορούσε από την μία να χωρέσει τα πάντα (ΜΚΟ, λούμπεν στοιχεία, αντιεξουσιαστές, αυτόνομους, αναρχικούς, κομμουνιστές, ριζοσπάστες αριστερούς κλπ) και από την άλλη καθόριζε και τα πολιτικά μορφώματα που μιλούσαν εξ ονόματος του αντικαπιταλισμού, τόσο στην αυτοσυγκρότησή τους (νΚΑ ως ενότητα αντικαπιταλιστών και όχι ως ενότητα νέων κομμουνιστών, ενότητα στην Αντίθεση και όχι στην Θετική Στρατηγική Θέση) όσο και στην μετωπική τους πολιτική. Σήμερα παρατηρούνται δύο εξίσου λανθασμένες αντιλήψεις όσον αφορά τον αντικαπιταλισμό. Η πρώτη αντιλαμβάνεται την λέξη σαν βαρίδι, και με το πρόσχημα της μεγαλύτερης γείωσης με τις μάζες καταλήγει να υποτιμά τελικά το ίδιο το αναγκαίο περιεχόμενο της πτέρυγας, των πρωτοποριών και των αγώνων. Η δεύτερη αντίληψη αξιοποιεί τον όρο κυρίως για λόγους διαχωρισμού ή για να συνομιλήσει προνομιακά με κομμάτια κυρίως του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου. Ως αποτέλεσμα ο αντικαπιταλισμός μετατρέπεται από συνολική λογική με συγκεκριμένα κάθε φορά προγραμματικά-αξιακά-πολιτισμικά χαρακτηριστικά και τις αντίστοιχες σε κάθε φορά μορφές της, σε ένα πολυκατακερματισμένο διάχυτο ρεύμα, με μοναδικό ενοποιητικό στοιχείο τον αυτοπροσδιορισμό ή την φетиχοποίηση των μορφών/δομών.

Για εμάς ο αντικαπιταλισμός είναι μια κατεξοχήν τακτική μετωπικής συγκέντρωσης δυνάμεων σε όλα τα επίπεδα: στη σφαίρα του μαζικού κινήματος, της πολιτικής, της στρατηγικής πρωτοπορίας, θεωρίας και πολιτισμού, με το κάθε φορά αναγκαίο περιεχόμενο. Έτσι ώστε, να συσπειρωθεί η εργατική τάξη και τα σύμμαχα στρώματα στο απαραίτητο, συνειδητό, κοινωνικοπολιτικό, ενιαίο αντικαπιταλιστικό εργατολαϊκό μέτωπο για να επιβληθούν εργατολαϊκές νίκες και κατακτήσεις. Ο αντικαπιταλισμός οφείλει να αντιμετωπίζεται συνεπώς, όχι ως μια λέξη κενή περιεχομένου που φτιάχτηκε για να διαχωρίζει ιδεολογικά το υποκείμενο, αλλά ως μια συνολική λογική που προσπαθεί να οργανώνει κάθε φορά το υποκείμενο από την πιο μικρή άμεση καθημερινή μάχη μέχρι το συνολικό μετασηματισμό του σε ανώτερο επίπεδο.

Η αδυναμία να συγκεκριμενοποιηθεί η λογική «αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης» σε συγκεκριμένους στόχους σε κάθε καμπή της ταξικής πάλης, καταλήγει σε μία γενικόλογη καταγγελτική αντικαπιταλιστική θέση που αδυνατεί να επικοινωνήσει με τις μάζες και να παράξει σχέδιο ώστε να θέσει τη σπουδάζουσα νεολαία σε αντίρροπη κίνηση από την πολιτική του κεφαλαίου. Η πρόταση των συντρόφων για μια πιο “αντικαπιταλιστική ΕΑΑΚ”, ιδιαίτερα

όπως εκείνοι αντιλαμβάνονται τον «αντικαπιταλισμό», θα μπορούσε να αποβεί ιδιαίτερα επικίνδυνη καθώς όχι απλά δε συμβάλλει στην ανασυγκρότηση των διαλυμένων συλλόγων και την αναζωπύρωση της πολιτικής ζωής εντός τους, όχι απλά αδυνατεί να συσπειρώσει ένα ευρύ δυναμικό εντός των συλλόγων με ημισυνειδητά αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά αλλά εν τέλει θέτει υπό διακύβευση την ύπαρξη της ΕΑΑΚ συνολικά. Μας υποτιμάει και είναι λάθος να αποδίδουμε την προβληματική κατάσταση της ΕΑΑΚ τόσο στο εσωτερικό της όσο και σε σχέση με το ρόλο της εντός του φοιτητικού κινήματος στους συμμάχους εντός του μορφώματος. Αυτό δε σημαίνει ότι παραβλέπουμε τα λάθη και τις ευθύνες τους, αντιθέτως ασκούμε σκληρή κριτική. Η ουσία του ζητήματος όμως, εντοπίζεται στην αδυναμία της νΚΑ να παράξει σχέδιο το οποίο πρώτον θα πηγάζει από τις ανάγκες του πληττόμενου κόσμου των σχολών, δεύτερον θα συσπειρώνει αυτό τον κόσμο με μαζικούς όρους, τρίτον θα καταφέρνει να μετράει υλικές νίκες στο σήμερα και τέταρτον μέσα από όλη αυτή τη διαδικασία θα καταφέρνει να μετασχηματίζει συνειδήσεις της σπουδάζουσας νεολαίας.

3) Φοιτητοκεντρισμός

Το κείμενο ξεκινώντας από έναν κενού περιεχομένου εργατισμό καταλήγει να διαπνέεται από έναν φοιτητοκεντρισμό που το οδηγεί στο συμπέρασμα ότι οι φοιτητές αποτελούν **«το πιο σκληρά εκμεταλλεύόμενο κομμάτι της νέας εργατικής βάρδιας»(!)**. Η απόληξη αυτή δεν είναι τυχαία. Είναι αποτέλεσμα τόσο των αντιφάσεων μας στον ορισμό της νέας ταυτότητας του φοιτητή αλλά και της προσπάθειας μας να περιγράψουμε το επιχειρηματικό πανεπιστήμιο όσο εν τέλει της πρακτική μας. Στην πραγματικότητα είναι η επίδραση της ανάλυσης της αυτονομίας για το κοινωνικό εργοστάσιο που ταυτίζει παραγωγή με αναπαραγωγή και αντιλαμβάνεται και την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης ως μια διαδικασία που το κεφαλαίο αποσπά άμεσα κέρδος. Η ανάλυση αυτή, που έχει συναντηθεί ξανά μέσα στην οργάνωση, πατά πάνω σε μια υπαρκτή τάση ολοένα και μεγαλύτερης σύνδεσης της αγοράς με το πανεπιστήμιο. Είναι γεγονός ότι η εργασία μέσα στο πανεπιστήμιο αυξάνεται είτε με την μορφή πρακτικής είτε με την μορφή εξειδικευμένης ερευνάς. Επίσης καθώς η αξία του πτυχίου ευτελίζεται, οι δουλειές στις οποίες απασχολούνται οι απόφοιτοι πανεπιστημίου δεν είναι όσο προνομιακές ήταν και η ανεργία των πτυχιούχων είναι τώρα υψηλότερη από ποτέ, φαίνεται ότι η ψαλίδα ανάμεσα σε έναν φοιτητή και έναν εργαζόμενο τείνει να μειωθεί. Αυτά όμως αποτελούν **τάσεις**, καθώς μεγάλο κομμάτι των φοιτητών συνεχίζει να ανήκει στην μεσαία τάξη όσον αφορά το οικογενειακό τους υπόβαθρο (εισόδημα, αξίες και προσδοκίες) και τους στόχους, καθώς η αίσθηση της πλειοψηφίας των σημερινών φοιτητών ότι οφείλουν, μέσα από υπερεντατικοποιημένους ρυθμούς σπουδών, να αντλήσουν περισσότερα <<προσόντα>> δεν συνεπάγεται ότι όλοι αποκτούν κοινή ταξική προοπτική ούτε ότι εξαλείφονται οι προοπτικές ταξικής ανέλιξης, Ακόμα **αυτή η διαδικασία αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης δεν παράγει κέρδος για το κεφαλαίο**. Γιατί 1) Στο σήμερα σε πολλές περιπτώσεις ακόμα και το προσόν που θα αντλήσεις πιθανότατα δεν θα το χρησιμοποιήσεις καθώς ένα μεγάλο ποσοστό εργάζεται σε διαφορετική δουλειά από αυτό που σπούδασε. 2) Εν τελεί ακριβώς αυτή η διαδικασία κυνηγιού όσο δυνατόν περισσότερων προσόντων αυτό που αναπαράγει είναι η ιεραρχία μέσα στο εργατικό δυναμικό, έναν ιδιότυπο καταμερισμό εργασίας που ενισχύει τον ανταγωνισμό. 3) Αυτή η διαδικασία έχει και μια ιδεολογική λειτουργία στο βαθμό που όσοι μετέχουν σ' αυτή εσωτερικεύουν και ταυτίζονται με την ιεραρχική διαίρεση που προκύπτει – πιστεύοντας ότι δικαιούνται τα προνόμια τους μονό αν γίνουν μια ικανή και σκληρά συνεχώς εργαζόμενη γενιά. Η επίδραση αυτής της αντίληψης στο εσωτερικό μας εξηγείται κοινωνικά. Εκκινά στην κατά βάση μικροαστική μας σύνθεση και τελικά διαφορετική προοπτική ένταξή μας στην παραγωγή (σε σχέση με την πλειοψηφία των φοιτητών των μεγάλων σχολών, και

όχι των σχολών «πρώτης ταχύτητας» από όπου κατά βάση αναπαραγόμαστε οργανωτικά και πολιτικά). Αυτό το κοινωνικό μας «είναι» που διαμορφώνει τελικά και την αντίστοιχη συνείδησή μας, μας οδηγεί είτε σε μια υποτίμηση τελικά των άμεσων διεκδικήσεων και αναγκών των πληττόμενων φοιτητών, είτε σε ένα υγιές άγχος –που οδηγεί σε προβληματικές απολήξεις- να βαφτίσουμε την πλειοψηφία των φοιτητών σε «εργατική τάξη», «νέα εργατική βάρδια», «σκληρά εκμεταλλεόμενους» κ.ο.κ. Μια αντίληψη που τελικά όσο «ταξική» και «ταξικά ενωτική» και αν φαίνεται υπερβαίνει μηχανιστικά τους βαθύτερους ταξικούς διαχωρισμούς και τις τάσεις όξυνσής τους στο σύγχρονο φοιτητικό σώμα.

Αφού λοιπόν εξετάσαμε αυτά τα τρία κομβικά –κατά την άποψή μας- ζητήματα, θα προσπαθήσουμε να δούμε κριτικά και τις απολήξεις αυτής της αντίληψης των συντρόφων.

Όσο και αν θεωρητικά παλεύει για το αντίθετο, η πρόταση των συντρόφων δεν διαφέρει στον πυρήνα της από την λογική του σκληρού πυρήνα της ΛΑΕ όσον αφορά την ΕΑΑΚ. Έτσι, η γραμμή για ξεχωριστό συντονισμό αντικαπιταλιστικών σχημάτων της ΕΑΑΚ στην ουσία της οδηγεί νομοτελειακά στην διάσπαση της ΕΑΑΚ και μετασηματισμού της σε σχήματα-δορυφόρους της νΚΑ/ΑΝΤΑΡΣΥΑ και σχήματα-δορυφόρους της ΛΑΕ. Γραμμή που αναπαράγει (όπως είπαμε και πιο πάνω) την λογική κόμμα-παράταξη-συνδικάτο που μεταφέρει γραμμικά στο κοινωνικό πεδίο την συγκρότηση στο πολιτικό πεδίο. Γραμμή που υπηρετεί εν τέλει μονό τα **κομματικά συμφέροντα** του καθένα και όχι την αναγκαία γραμμή ενότητας της πληττόμενης πλειοψηφίας ανεξάρτητα των κομματικών διαχωρισμών στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό. Τελικά άθελα της αυτή η γραμμή εξυπηρετεί την βασική επιδίωξη της ΛΑΕ για τα φοιτητικά, αφού υπηρετεί μια **λογική διάλυσης** της ΕΑΑΚ και υποβοηθά έτσι την δημιουργία αυτοτελούς μορφώματος της ΛΑΕ εντός των πανεπιστημίων.

Η ανάλυση για τον σύγχρονο φοιτητή καθιστά τους συντρόφους αδύναμους στο να περιγράψουν την αναγκαία εργατική στροφή που την περιγράφουν είτε ως εμβάθυνση του προγράμματος είτε ως μια ανώτερη ενότητα με το εργατικό κίνημα μονό και όχι κυρίαρχα ως την ουσιαστική στροφή στις σχολές όπου το εργατικό δυναμικό τους θα στελεχώσει την αγορά εργασίας με πολύ χειρότερους ορους (ΤΕΙ , Μεγάλες σχολές)

Τέλος αυτή η ανάλυση, όσο και να αναφέρουν οι σύντροφοι σωστά την ανάγκη για πολιτική αντιπαράθεση εντός της ΕΑΑΚ για το ζήτημα των ενιαίων συμφερόντων, καταληγει από άλλο δρομο στο ίδιο συμπέρασμα με την αντίστοιχη θέση των ΑΡΑΝ/ΑΡΑΣ. Δηλαδή, αν οι φοιτητές είναι ήδη σκληρά εργαζόμενοι αν τους εκμεταλλεύονται στις πρακτικές ,στα μαθήματα αν γενικά και αόριστα εκμεταλλεύονται την εργατική μας δύναμη με αντάλλαγμα πιστωτικές μονάδες(ECTS) τότε όλοι ανεξαρτήτως της ταξικής καταγωγής και προοπτικής τους είναι κομμάτι της πληττομένης πλειοψηφίας με ενιαία συμφέροντα. Και μάλιστα όσοι είναι καλύτερα σε οικονομικό επίπεδο και μπορούν να παρακολουθούν περισσότερο τα μαθήματα αυτοί είναι και το πιο σκληρά εκμεταλλεόμενο κομμάτι.

Περί νέων δομών ο λόγος

Η βασική μορφή οργάνωσης των φοιτητών στον άμεσο διεκδικητικό αγώνα τους παραμένουν οι φοιτητικοί σύλλογοι η ιστορία των αγώνων, παλιότερη και πιο πρόσφατη, δεν ανέδειξε άλλη αποτελεσματική και ανθεκτική στο χρόνο μορφή οργάνωσης συσπείρωσης του οικονομικού και πολιτικού αγώνα της πληττόμενης πλειοψηφίας. Τα τελευταία χρονιά έχουν γίνει διάφορες προσπάθειες για να διαμορφωθούν άλλες μορφές οι οποίες όλες απέτυχαν σε μακροπρόθεσμο πλάνο (τόσο η γραμμή της ΚΝΕ για επιτροπές αγώνα όσο και η διαχρονική προσπάθεια της

αυτονομίας και της αναρχίας που βαφτίζει νέους θεσμούς και αντιθεσμούς τα κομματικά μαγαζάκια τους. Αν και παρόμοιες «νέες» μορφές κοινωνικής οργάνωσης εμφανίζονται ως υπέρβαση παλιών μορφών της πολιτικής και οικονομικής πάλης, στην πράξη πηγαίνουν πίσω από το ιστορικό κεκτημένο του φοιτητικού κινήματος τόσο σε επίπεδο μορφής και περιεχομένου όσο και σε επίπεδο δημοκρατίας και συγκέντρωσης δυνάμεων. Ασφαλώς οι φοιτητικοί σύλλογοι στο σήμερα βρίσκονται σε οπισθοχώρηση είναι περισσότερο άμαζοι από ποτέ ,αδυνατούν να καλύψουν τη νεολαία της εργασιακής περιπλάνησης κάτι στο οποίο συμβάλλει και η αποσυγκρότηση τους στα ΤΕΙ,που αποτελούν κατεξοχήν πεδίο συγκέντρωσης της νέας εργατικής βάρδιας. Επίσης όλο και περισσότερο φαντάζουν στα ματιά των φοιτητών ως συνάθροιση παρατάξεων παρά ως όργανο μέσω του οποίου μπορούν να παλέψουν τα προβλήματα τους. Τα φαινόμενα αυτά και αλλά παρόμοια είναι και η βασική αιτία για τη γενικευμένη κρίση εμπιστοσύνης μεγάλων μαζών, απέναντι όχι μόνο στις παρατάξεις αλλά και στους ίδιους τους φοιτητικούς συλλόγους. Οι κομμουνιστές οφείλουν να αξιοποιήσουν το γόνιμο, ριζοσπαστικό φορτίο αυτής της κριτικής στάσης, έχοντας ανοιχτό μέτωπο, ταυτόχρονα, σε λογικές μοιρολατρίας και παραίτησης με «αριστερή» μεταμπίεση. Στις σημερινές συνθήκες, βασικός στόχος είναι ο μετασχηματισμός των συλλόγων σύμφωνα με τις ανάγκες της εποχής. Είμαστε υποχρεωμένοι να δουλέψουμε μέσα στους υπάρχοντες συλλόγους. Ξεκινώντας από την αναγκαιότητα να αντιστραφεί η κυρίαρχη τάση για υποταγή-κατακερματισμό-εξάρτηση από την αστική πολιτική, το κράτος, τους καθηγητές , την ΕΕ, τα αστικά κόμματα είναι αναγκαίο οι σύλλογοι να αποκτήσουν διεκδικητικό και αποφασιστικό πρόγραμμα πάλης συνδέοντας τον άμεσου οικονομικό αγώνα με τον πολιτικό. Παράλληλα ,στο βαθμό που διαμορφώνεται μια κρίσιμη «μαγιά» κινηματικών συλλόγων, μπαίνει επί τάπητος το ζήτημα του μόνιμου και όχι ευκαιριακού συντονισμού τους, δηλαδή το ζήτημα της δημιουργίας ενός μόνιμου συντονιστικού φοιτητικών συλλογών και ενός ανεξάρτητου κέντρου αγώνα, τα οποία θα «εισάγουν» την ανάγκη και θα τροφοδοτούν τις εμπειρίες για συνολικό, πολιτικό αγώνα .

Με τα μάτια μας στραμμένα στην ανάγκη για ένα νέο συνολικό ξεκίνημα τόσο για την οργάνωση μας όσο και για την ΕΑΑΚ και το φοιτητικό κίνημα, και με βαθιά πεποίθηση ότι ο συλλογικός νους μπορεί να είναι ανώτερος από όλες τις επιμέρους προσωπικές σκέψεις καταθέτουμε αυτό το κείμενο όχι για να κερδίσουμε και εμείς ένα <<μερίδιο>> της αλήθειας αλλά πρώτα και κύρια με πίστη στην αναγκαία ανώτερου τύπου ενότητα που πρέπει να αποκτήσει η οργάνωση μας σε όλα τα επίπεδα.

Ευθύμης Αβδ. Οργάνωση Σπουδάζουσας Αθήνας, Ο.Β Υγείας

Ηλίας Κωνστ. Οργάνωση Σπουδάζουσας Αθήνας. Ο.Β ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ